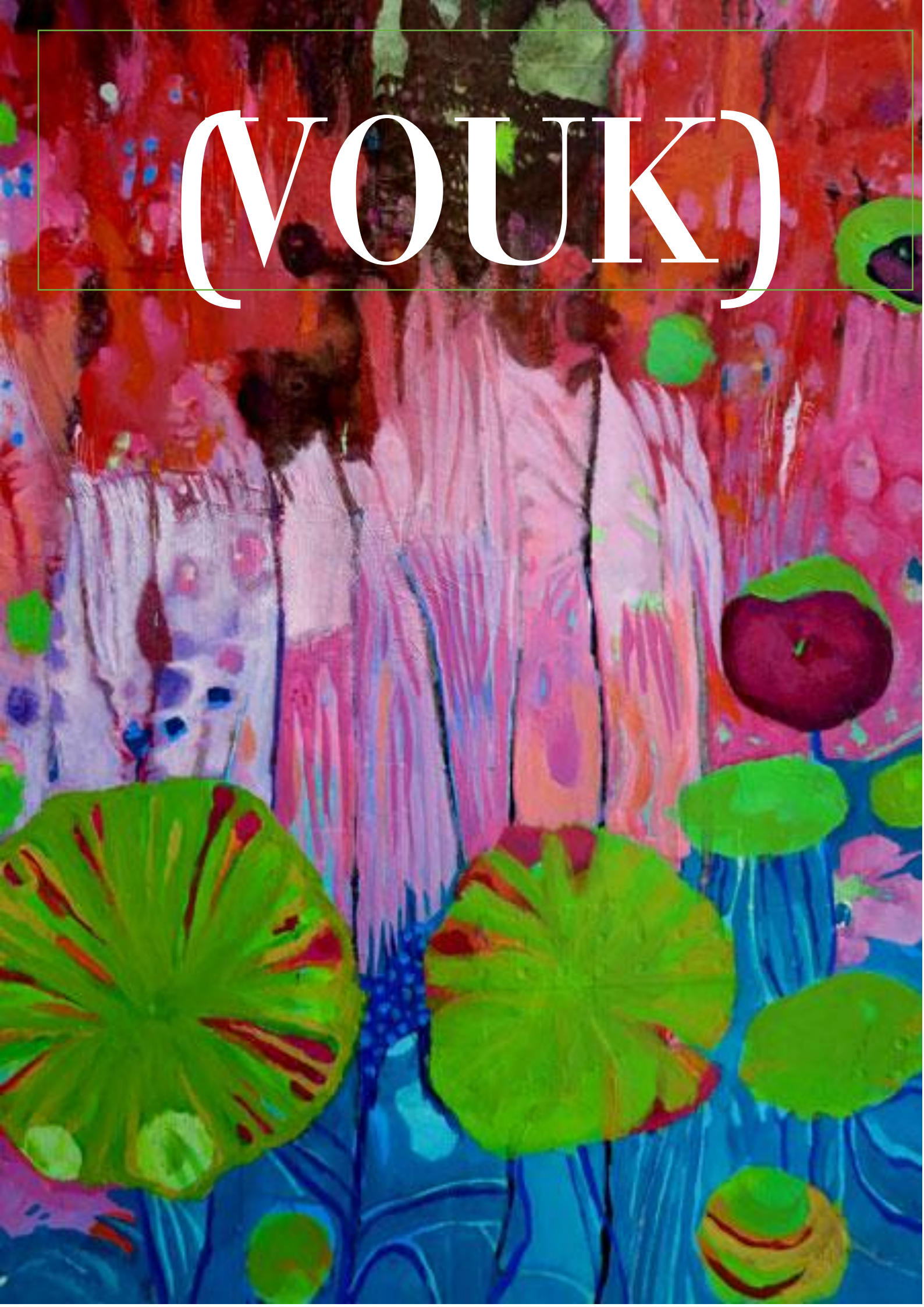
[VOUK]

Trosky

Já potkal chodce z končin prastarých,
ten děl: „Bez trupu nohy kamenné
ční v poušti, v písku blízko vedle nich
tlí rozbitá tvář, čelo svraštěné,
rty šklebné, v nichž se chladný povel mih’,
dí: ‚Sochař uměl čísti vášní vření,
jež vryty v mrtvou hmotu žijí dál
než hruď, jich zdroj, než dlaň, jich
provedení.‘
A na podstavci slova ta jsem čet’:,
Jsem Ozymandias, jsem králů král,
má díla, Mocní, vizte a v prach hned!‘
Nic po stranách víc nezbylo, jen kolem
té trosky obrovské, kam stačil hled,
se písek vlnil v obzor dlouhým polem.“

Ozymandias – Percy Bysshe Shelley

Mráz a ticho. Věčnost se přelévala ve zmrzlých obrazech malichernosti a zatracovala skutečnost. Ale byla to vlastně skutečnost, či pouhý náznak existence, tak vzdálené běžnému, lidskému chápaní světa? Nebo to celé nebylo ničím víc než pouhým snem, snem, jenž toužil být skutečností?
Každý sen je skutečností těch, jenž se rozhodli mu důvěřovat. A každá realita se tak stává jen dalším snem, jenž mnozí považují za skutečnost, avšak i toto se stává dalším snem, střípek v neskutečnosti, možná hledající sebe sama, toužící naleznout důkaz své vlastní skutečnosti a skrze poznání si utvořit svět vlastní, známý a poznaný. To je však bláhovostí smrtelných, doufat v naleznutí pravdy, počátku… konce. Nic není tak jak se jeví a každý důkaz jen vyvolává další otázky, jen stále více dokazující, že pravda neexistuje. Anebo ano… ale musela být ztracena již hodně dávno.
Mráz je stabilní, klidný… věčný. Krusta sněhu a ledu, pokrývající zamrzlý svět se nabalovala v desítkách tisíců let, nenarušená žádným zásahem zvenčí. Zvenčí… smělé slovo jakoby hodno tesání do kamene. Venkovní svět je však jen dalším střípkem skutečnosti, tam dál, za hvězdným, mrtvým nebem, dál, než dosáhne chápání všech myslících bytostí, tam stojí cizí, starý svět. Svět, oproti němuž jsou myriády let pozemských pouhým mrknutím oka. A tento svět pozoruje.
Ve věčné mlze a tichu, temnotě a smrti, mrazu a ledu, tam lze zahlédnout stopy života. Jsou to prastaré stopy, dávno zanesené prachem věků, ale stále jasně znatelné, hyzdící svět svou bezbožnou, téměř lidskou nedokonalostí, tak nepohlednou pro oči a přesto nádhernou. Majestátní kolosy, kamenné chrámy, cihlové střechy a věže, tyčící se do obludných výšin, to celé pokryté věčností ticha a mrazu. Mráz je synonymem klidu, mráz uchovává a chrání, mráz je bezpečí… a mráz zabijí.
Staré zdi se rozpadají pod náporem věků. Černé, věky zašlé kolosy klesají a zase stoupají, odehrávajíce před očima pozorovatele bizarní hru světel a stínů, přinášející svědectví o prastarých světech, jež touží vyprávět své příběhy.
Možná že ti více pozorní zahlédnou to, co většině zůstane skryto. V jedné z mnoha katedrál, oslavujících dávno padlé bohy, za oknem, jenž je zčásti zakryté padlými troskami, lze zahlédnou drobný ohýnek. Jen trocha dřeva, jež si obyvatel oné sluje střádal, aby se v tomto nehostinném světe zahřál, vrhá letmé hry světla, dopadajícího na stěny okolo a utvářející bizarní obrazy míst, kde dřív bujel život. Stará židle… postel… kolem okna lze zahlédnout ohořelé zdivo… pod ním leží v obětí dvě zuhelnatělá těla… už dávno není cítit pach spáleniny, už dávno není slyšet nářek umírajících, ani krákání mrchožroutů, kteří v oněch dobách hodovali na díle zkázy jednoho národa.
K ohni se nikdo nepřiblížil, nikdo se nepokusil ukrást onen životodárný kus světla a odnést ho do své sluje, kde by se on na chvíli stal pánem nad životem a smrtí. Ale nikdo nepřišel. Plamen plápolal sám a stravoval to, co dosud strávit mohl. A pak začal skomírat. Utichal, až vyhasl docela.
Majitele před pár chvílemi rozervaly mrchožrouti… jen tak, bez pláče, bez vzpomínek, prostě zmizel. A trosky stály dál…

Miloslav Frumar

Životní prostředí - a co jako?

Rok s časopisem a naší zelenou rubrikou utekl jako voda a my se brzo vrhneme na doplňování známek a jiných povinností, spojených s koncem školního roku. Do toho i spadá napsání posledního článku pro tuto rubriku. Příští rok převezmou žezlo jiní studenti třetího ročníku a doufám, že i tam se najde student, který miluje přírodu, a bude vás, čtenáře (tedy redaktory, učitele a paní ředitelku), bavit svými připomínkami k přírodě, turistice a životnímu prostředí. Ačkoliv jsem často zanedbávala psaní článků dlouhými procházkami v přírodě a přemýšlením nad smyslem života, nostalgicky musím prohlásit, že mi tato rubrika bude chybět, ačkoliv po dopsání těchto řádků si z beder sejmu další pomyslné břemeno a nebudu muset v noci dopisovat články, přesně měsíc po deadlinu.
Původní záměr byl věnovat se přírodním místům naší krásné země, básnit o průzračné vodě a šumění listí nad našimi hlavami. Stejně, jak to s většinou dobře vypadajících nápadů bývá, tak i já se rozhodla pro menší změnu. Jelikož mi není lhostejné, jak laxní je dnešní společnost k životnímu prostředí, tak se budu věnovat právě tomu, jak i my můžeme zařídit, aby průzračná voda stále tekla zelenými údolími a aby listí stromů stále šumělo nad našimi hlavami.

Tato těžká cesta začíná u nás samotných. Je těžké se překonat a pořídit si více odpadkových košů na třídění odpadu, a je těžké si zvyknout, že vše neházíme do jednoho pytle a je často i těžké rozeznat nápojové kartony, kartony, plast a hliník, zejména u obalů klasických potravin. Musíme tedy změnit naše uvažování a vytvořit si návyk - tedy dělat to opakovaně a vědomě do té doby, než si to zautomatizujeme a budeme **umět opravdu třídit.** Nebudu vám vykládat, která barvička kontejnerů je pro který odpad. Číst umíte, což potvrzuje i fakt, že jste tak odvážní a dočetli jste až sem.
Možná si teď říkáte, k čemu to je, když další spousta lidí to stejně nedělá? Měli byste si uvědomit, že přesně tohle si řekne další miliarda lidí a tak to nebude mít cenu. **Uvažujte pozitivně** a možná přimějete k **třídění odpadu i své blízké okolí**! Což je mimochodem správný krok dvě!
Netoužím po tom, aby všichni byli šílení ekologičtí aktivisté, ale vzhledem k posledním nepokojům, týkajících se ekologie, bych klidně doporučila **zajít na nějakou tu demonstraci**. Věřím, že pochopíte, proč demonstrující věří, že něco změní. Síla okamžiku je opravdu přesvědčivý argument pro změnu - ze sociálních sítí si atmosféru nevycucáte.
Jezděte veřejnou hromadnou dopravou, jestliže bydlíte ve velkých městech. Autobus pojede, i když vy nepojedete, ale auto můžete ten den nechat doma. Což je pomoc nejen pro životní prostředí ale i pro vaše finanční konto.
A co dál? Až se o to opravdu začnete zajímat, budete přesně vědět, proč si koupit **znovupoužitelné sáčky** na zeleninu, abyste pořád v obchodě nebrali ty plastové nebo proč nosit **vlastní hrnek** či keepcup, když si ráno jdete pro kafe.

Protože i malé kroky se počítají!

Miloslava Kasalová

PSYCHOPATIE A SOCIOPATIE, CO TO DOOPRAVDY JE?

Poslední číslo časopisu bych chtěla uzavřít vysvětlením, co doopravdy je psychopatie a sociopatie, protože tyto slova se často pojí s neúplnými a chybnými definicemi a ve společnosti je to velké tabu a zároveň má většinová společnost zařazené nesprávné pojetí.

PSYCHOPATIE

Tímto slovem byly v minulosti označovány veškeré mentální poruchy, ale dnes je to název pouze pro jednu specifickou poruchu osobnosti, kterou vrozeně trpí přibližně 1% procento populace. Může se ovšem stát, že pakliže je osoba dlouho vystavena chování psychopata, začíná přebírat jeho vzorce. Tato porucha osobnosti je způsobena zdeformováním mozku. Čelní a temenní mozkový lalok, buďto vypovídají službu úplně, nebo jsou po většinu času neaktivní.

Stereotypním psychopatem je člověk, který je sériový a sadistický vrah, ale pravda je vcelku odlišná od běžné představy. Tito lidé jsou naopak často velmi šarmantní, uznávaní a lidé je milují, protože si s nimi připadají, že nalezli spřízněnou duši. To vše je ovšem zástěrka. Psychopat necítí emoce a nemá svědomí, a jelikož je ve své podstatě prázdný, analyzuje lidi okolo sebe a přebírá jejich vlastnosti, chování a názory. Z toho vzniká pocit „spřízněné duše“. Morální zásady zná, ale nerozumí jim, dodržuje je ze zvyku, že k tomu byl odmala veden.

Psychopaté se řadí do několika podskupin a těmi jsou morální, citová, sexuální a sadistická psychopatie. Tyto skupiny jsou ve většině případů namíchané a jen vzácně se objeví člověk pouze s jedním určitým druhem. Nejčastěji se vyskytují lidé, kteří mají morální a zároveň citovou psychopatii.

Morální psychopatie se vyznačuje absencí morálky a nedodržováním společenských norem. Tomuto psychopatovi nedělá žádné problémy zaměřit se na kriminální aktivity. Tento člověk samozřejmě nezačíná hned bez jakýchkoliv zábran, ale postupně opouští vše naučené, až se nakonec vzdá morálky úplně.

Citová psychopatie je povětšinou v chápání absence citů, ale v určitých okamžicích života je naopak velmi silná citová výbušnost.
Sexuální psychopatie se dělí na kvantitativní a kvalitativní. Při kvantitativním typu jedinec pociťuje mnohem vyšší potřebu sexu než je běžné a při kvalitativním typu se to dále dělí na typy úchylek (např. nekrofilie, zoofilie…)
Sadistická psychopatie, jak už z názvu vypovídá, je touha ubližovat druhým. Psychopatovi utrpení druhých způsobuje radost a vzrušení, ale ne v sexuálním slova smyslu. Projevuje se již od dětství (ubližování zvířatům).
Neexistuje žádná léčba psychopatie a někteří lékaři zastávají velmi radikální názor psychopaty neléčit, protože jsou schopni prohlédnout psychologické postupy a otočit je proti ostatním. Jediným způsobem, jak zamezit prohlubování psychopatie je správná výchova rodičů v dětství a v dospělosti je potřeba **sebevýchova**, tedy vlastní snaha o změnu chování, naučení se a alespoň částečné pochopení morálních norem atd.

SOCIOPATIE

Sociopat je často zaměňován s psychopatem a celkově má většinová společnost laiků zmatek v jejich definicích. Sociopatem se člověk stává (např. po traumatické události apod.) U sociopata nadále nalezneme svědomí a morální zásady, ale svědomí mu nebrání činit zle ostatním a morálka je často pokřivená nebo posunutá. U sociopatů tedy můžeme naleznout jejich vlastní morální pravidla.
Vzhledem k pouhému útlumu emocí můžeme pozorovat u sociopatů, že brousí k tzv. „**opatrování**“. Lehkým vysvětlením je, že jsou určité osoby, které si sociopat oblíbí (často jde o matky, či jiného blízkého příbuzného) a prohlásí je za své „trofeje“. K těmto lidem je poté svazuje silné citové pouto a mají velmi rozvinutou emoční inteligenci. Jsou jim plně oddáni a nemají problém přinášet do společného vztahu obětiny. Problém ale nastává ve chvíli, když vypuknou potřeba kontroly a silné žárlivé pocity, které sociopat není schopen ovládat. Na tomto vztahy mohou zkrachovat.
Vůči ostatním lidem, ať už to jsou spolupracovníci nebo oběti války apod. sociopaté nadále nic necítí a mozková aktivita v případě, že se sociopat doslechne o katastrofě, je podobná mozkové aktivitě psychopata. Sociopatie se na rozdíl od psychopatie vztahuje pouze na druh morální a citový.

Léčba sociopatie také v podstatě neexistuje, ale doporučuje se arteterapie, muzikoterapie a **animoterapie** (terapie se zvířaty). Zejména animoterapie má velký úspěch u sociopatických dětí. I v tomto případě je kladen zvýšený důraz na správnou výchovu, vedení k morálním hodnotám a jejich patřičnému vysvětlení a u dospělých jedinců je zapotřebí pokračovat pomocí sebevýchovy. Já vám tímto děkuji za přečtení, a doufám, že jsem lépe osvětlila tuto problematiku a snad trochu prorazila ten hloupý stereotyp sadistických šílenců. Dále bych doporučila pro zájemce prozkoumat práce amerického lékaře **Roberta Hara** (např. kniha Bez svědomí) a českého neuropatologa **Františka Koukolíka** (kniha Vzpoura deprivantů).

Květa Tluková

3 + 1 tipů jak nebýt přitažlivý pro komáry

Konečně se nám dostavilo léto, ale s ním i nepříjemný bodavý hmyz. V tomto článku se dozvíte pár rad jak je odpudit a zamezit tak bolestivým štípancům.

1/Moskytiéry

Nejjednodušší způsob jak od sebe za teplých letních nocí udržet hmyz dál je možnost zavěšení moskytiéry nad postel. Lze ji zakoupit téměř v každém obchodě s bytovým textilem a některých supermarketech.

2/Levandule a citronela

Při použití levandulové a citronelové esence se doporučuje nakapat několik kapek olejíčku do vody v aroma lampě a nechat odpařovat. Citronela má pronikavou vůni citronu, který komáry odpuzuje.

3/Limeta a hřebíček

Do rozkrojené limety napíchejte hřebíček a položte blízko k posteli. Čím blíže bude, tím je účinnost tohoto přírodního odpuzovače účinnější.

4/Chemický odpuzovač hmyzu do zásuvky

A jako poslední možnost je běžný chemický odpuzovač hmyzu, který většina lidí zná a používá. V současnosti je na českém trhu k dostání nespočet variant a vůní těchto osvědčených pomocníků.

Kate Šebková

GRATIAS TIBI
RECENZE

Je cena společnosti Člověk v tísni ve spolupráci s Českou televizí, pro určité věkové kategorie, zejména studenty, kteří svou aktivitou nějak vyjímečně přispívají ke zdravému a jednoduššímu chodu našeho společenského života. Měla jsem tu čest se společně s paní profesorkou Trégnerovou a několika spolužáky účastnit předávání cen za rok 2018 v Pražském kině Lucerna.
V Lucerně byla velmi příjemná atmosféra, která nebyla narušena ani technickými potížemi na začátku programu, neboť situaci zachránila moderátorka Ester Janečková svým břitkým humorem a příjemným vystupováním. Po zahájení videem se vzpomínkou na Sametovou revoluci, jsme měli možnost poslechnout si příjemnou živou hudbu a shlédnout profily soutěžících. Na předávání cen bylo spoustu významných lidí včetně hlavních iniciátorů a organizátorů ceny, kteří předávali samotné ceny vítězům, které zvolila speciální porota.
Celkový dojem z této akce je velmi pozitivní. Je příjemné pozorovat, že mladé lidi zajímá svět okolo nás a všímají si nedokonalostí, kterými bohužel oplývá a snaží se je změnit svou, často dobrovolnickou, činností. Zároveň organizace akce a cateringu po skončení oficiální části programu bylo dostačující a pro množství lidí, kteří tam přišli, naprosto vyhovující

Miloslava Kasalová

Když se blíží prázdniny, aneb proč začít vzývat Satana

Tak a je to tady! Přišlo to! To, o čem prváci říkali, že jsou to lži čtvrťáků, druháci tomu odmítali uvěřit (dokud jim to nedalo do zubů) a třetáci jen se smutným úsměvem přikyvovali a věděli svoje. No a čtvrťáci? Ti nevěděli vůbec nic, protože se právě snažily přesvědčit sebe sama, že ta lopata a koště přece jen nejsou tak špatná životní dráha…
A o čem je to vlastně řeč? (ti chápavější již jistě tuší a ti méně chápaví… no, doufejte, že jste teprve v prvním ročníku a máte tedy ještě spoustu času pochopit ty úplné (ale opravdu, opravdu úplné) základy) Ano, řeč je samozřejmě o SOUBORNÝCH ZKOUŠKÁCH, krásné to věci, jež dovedla k infarktu nebo pokusům o sebevraždu již bezpočty studentů.
Takže vy, co jste ještě neprodaly svou duši peklu za nějakou důležitější věcičku (prostě, kdo by odolal neomezenému přísunu lihovin, že?), zbystřete, neb následující text je psán vskutku protřelým mazákem, který má za sebou nejednu zkoušku a je si tedy dost jistý, aby dával rady vám, méně zkušeným jedincům (Anebo za mé přílišné sebevědomí může ona neomezená zásoba lihovin, záhadně se objevující u mě ve sklepě…).
Každopádně je nutné si první říct, co jsou to ty souborné zkoušky vlastně zač. Takže abych se vyhnul případným urážkám ze strany skalních fanoušků vzdělávacího systému, píši tímto oficiálně, že následující TEXT OBSAHUJE SPOILERY! Takže vy, kdož si nechcete zkazit překvapení, následující text prosím před dokončením souborek nečtěte! Vy, co už máte souborky za sebou, následující text číst také nemusíte, protože neobsahuje žádné novinky.

Tak tedy souborné zkoušky, mnohými nazývané maturita nanečisto – ačkoli ti kdo něco takového řekli, neměli ani zbla uměleckého citu, nutno jim přiznat, že, ač příliš věcné, celkem přesně vystihující danou událost.
Celé souborné zkoušky by se přitom daly rozebrat do 5 fází, jež si rozebereme i zde my, ne snad protože bychom se snažili o nějakou přílišnou přesnost, ale spíš proto že musíme nějak zaplnit místo na papíře a mě jaksi docházejí nápady, jak toto téma dál okecávat. Nuže k věci.

Fází číslo 1: By se dala označit NATĚŠENÍ, VÍRA V ÚSPĚCH A NAPROSTÝ KLID – tato fáze se dokonce vyznačuje takovým klidem, že student nepovažuje vůbec za nutné se na souborky jakkoli připravovat. (Chceme-li se tomuto tématu věnovat do hloubky, musíme si ho rozebrat i nějak časově, první fázi bych tedy určil v časovém rozmezí Září – Prosinec)

Fáze číslo 2: Tato fáze se vyznačuje především NAPROSTÝM NEZÁJMEM O COKOLI, CO SE ŠKOLY TÝČE. Rozumějte, 10.12. Vám začínaj praxe a do školy se znova podíváte až 3.1. kdy budete rádi, když si vzpomenete na cestu do školy a na něco jako souborky vám už opravdu nezbude ani myšlenka. Nehledě na to, že učitelé se v této fázi nějakým zázračným způsobem rozhodnou, že psát každý den test je nejen v pořádku, ale dokonce je to i nezbytnou součástí spokojeného života studentů (to že vy si to nemyslíte je zcela relevantní!). Tuto část bych vymezil od Ledna do Května.

Fáze číslo 3: V této fázi už pomalu začíná LEHCE STOUPAT MÍRA ZNEKLIDNĚNÍ, ALE DÁL PŘEVLÁDÁ BOD ČÍSLO 2. To že jste se až doteď nepodívali, co to vlastně máte za otázky k souborce je přece v pořádku, stále se to dá zachránit během studijního volna (taky, od čeho jiného by to volno bylo, když je „studijní?“) Tato fáze by se tedy dala ohraničit od konce Května do přesného data dvou týdnů od souborek.

Nyní nastává fáze 4: Fáze se vyznačuje především PARANOIOU, MYŠLENKAMI NA SEBEVRAŽDU A PŘEMÝŠLENÍM, PROČ JSTE SE VLASTNĚ NEUČILI DOKUD BYL ČAS. Tato událost trvá poslední dva týdny a jejím koncem je datum souborných zkoušek.

Fáze číslo 5: Je pak zcela dobrovolná, odehrává se poslední noc před souborkami a většinou zahrnuje krvavé rituály a vzývání Satana.

A nyní, když víte co víte, mohu vám popřát jen, hodně štěstí!!! 😊

Miloslav Frumar

SHARON TATE

Žena, jejíž smrt oběhla skoro celý svět, nejen jelikož byla slavnou herečkou, ale i svou brutalitou.
Sharon se narodila 24. Ledna 1943 v Dallasu jakožto nejstarší dcera majora americké armády a ženy v domácnosti. Měla další dva sourozence, dvě sestry jménem Debra a Patricie. Z důvodu povolání jejího otce se velice často stěhovala. Z toho důvodu absolvovala střední školu v italské Veroně.
Již od útlého věku dostávala role v reklamách a seriálech. Její půvab všechny okouzlil. Věkem její krása rostla a Sharon se ujal nový agent, který se snažil udělat z ní Hollywoodskou hvězdu. Po několika měsíční přípravě se představila ve filmu 'Eye of the Devil'. Začala si románek s hollywoodským kadeřníkem hvězd. Dokonce se s ním zasnoubila.
V roce 1967 odjela do Anglie, kde se setkala s Romanem Polanskim. Údajaně se Romanovi Sharon nelíbila. Jejich spolupráce na filmu, ale přerostla v lásku. Sharon odvolala zasnoubení a v roce 1968 se vdala za Romana Polanskeho. Pár byl na výsluní společenské smetánky a okolí bedlivě sledovalo další vývoj vztahu. Koncem roku zjistila Sharon, že je těhotná a chtěla se usadit. Začátkem roku 1969 si pronajali nádherný dům na 10050 Cielo Drive s výhledem na Los Angeles.
Poslední dny před porodem trávila s přáteli v domě. Den 8. srpna 1969 byl jako každý jiný, večer jela s přáteli do oblíbené mexické restaurace El Coyote a kolem 22.hodiny se vrátili zpět domů. Pár minut po půlnoci dne 9.srpna 1969 se stalo něco co nikdo nečekal. Byla to její osudová noc, která pro ni skončila velmi tragicky. K bráně domu přijela zfanatizovaná skupina Charlese Mansona, která si říkala „Rodina". Jmenovali se, Charles „Tex" Watson, Patricia Krenwinkelová, Susan Atkinsová a Linda Kasabianová. Všichni byli ozbrojeni revolverem a noži, Watson vyšplhal na telefonní sloup a přestřihl dráty a mezitím všichni prolezli zeď pozemku. V tom okamžiku se ale objevilo auto odjíždějícího Stevena Parenta, který opouštěl hned vedle pozemek svého známého. Watson se k autu přiblížil a několikrát vystřelil, čímž Stevena střelil do hlavy a ten byl na místě mrtev.

Skupina tedy pokračovala dále k domu, kromě Kasabianové, která dostala hysterický záchvat, že raději půjde hlídat, tvrdila, že neočekávala, že by k nějakému takovému incidentu došlo, myslela jsi, že se schyluje pouze k loupeži. Mezitím ostatní ze skupiny pokračovali dále a začalo jedno velké šílenství. Watson prořízl síťku a vpustil Atkinsonovou a Krenwinkelovou dovnitř, spatřili Sharon se svými přáteli, Voytkem, Abigail a Jayem a pod výhrůžkou jim nařídili, aby si lehli na břicho a byli zticha. Jay však protestoval, že je Sharon těhotná ale Watson ho okamžitě nemilosrdně střelil do hlavy. Po této scéně nastala neuvěřitelná panika.
Watson nařídil Atkinsonové, aby zabila Voytka ale ta začala panikařit a Voytek se mezitím začal bránit a pak se sebral a utíkal ke vchodovým dveřím, Watson ho střelil a pak ho začal chladně bodat, až ho nakonec zohavil k nepoznání. Abigail nakonec také byla zohavena a pak už byla na řadě pláčící Sharon, která prosila o život svého dítěte, však Watson a Atkinsonová neměli slitování a nakonec ji surově ubodali. Po té Atkinsonová namočila ručník do Sharoniny krve a na vstupní dveře napsala slovo „Pig“ (Prase). Skupina byla přesvědčena Mansonem, že vraždami, které spáchají a svedou na místní černochy, rozpoutají rasovou válku, ve které by přežila jenom jejich „rodina“.
V roce 1971 byli Manson, Atkinsonová, Watson a Krenwinkelová odsouzení k smrti, však po úpravě zákonů byl trest změněn na doživotí. Manson zemřel ve své cele 19.listopadu 2017, Atkinsonová v roce 2009 a ostatní dosud žijí. Sharon byla pohřbena dne 13. srpna 1969 v LA. Její velmi brutální a tragická smrt dodnes fascinuje mnoho lidí, tak tedy zhasnul velmi mladý život, talentované a krásné ženy.

Jean Hruška, Kristýna Nová